

nævne. Anderledes ser han altsaa ikke paa Kollatsspørgsmaalet, og jeg mener for øvrigt, at det er den rigtige Opfattelse. Men det kan jo ikke hjælpe, naar vi her staar overfor en Biskop, der har en anden Opfattelse. Og da jeg altid har krævet Frihed for mig selv paa det aandelige Omraade, respekterer jeg alle Vegne et saadant Krav og bøjer mig, naar man gør gældende, at man kan ikke gøre noget for sin Samvittigheds Skyld. Da vil jeg helst se at hjælpe til, at man kan komme udenom det, saaledes at man ikke kommer til at krænke et Menneskes Samvittighed. Og det er netop det, dette Lovforslag aabner Mulighed for.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte endvidere, at den paagældende Menighed, Vaalse Menighed, burde spørges, forinden man udnævnte, og forinden man gav den denne Særstilling. Jeg maa tilstaa, at jeg har anset det for en Fornærmelse at spørge Vaalse Sognemenighed. Vaalse Sognemenighed vidste nok, hvad den gjorde, da den i sin Tid forlangte Arboe Rasmussens Ansøgning fremsendt mellem de kvalificerede Ansøgnere. Kultusminister Appel efterkom Kravet, idet han rigtigt bedømte Stillingen saaledes, at fra Administrationens Side maatte Arboe Rasmussen behandles som fuldt kvalificeret. Vaalse Sognemenighed vidste nok, hvad den gjorde, da den krævede hans Ansøgning fremsendt, og den vidste ogsaa nok, hvad den gjorde, da den indstillede ham som Nr. 1. Og da Sagen blev rejst mod ham, og hans Udnævnelse derfor blev stillet i Bero, blev der konstitueret en Mand i Embedet. Der har nu været Konstitution i tre Aar. Vaalse Menighed har altsaa vidst, at man ventede netop paa Sagens Afgørelse, for saa at beskikke Arboe Rasmussen som Sognepræst dernede. Og Sognemenigheden har ikke et eneste Øjeblik beklaget sig over denne Stilling med konstitueret Præst eller henstillet, at den maatte faa en anden Præst beskikket, fordi den ikke vilde vente paa Arboe Rasmussen. Nu er Afgørelsen faldet, Højesteret har frikendt Arboe Rasmussen. Jeg maa tilstaa, at jeg finder, det er en besynderlig Begrebsforvirring med Hensyn til det retlige, som kommer frem i det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds' (Schovelin) Udtalelser, naar han siger, at Højesteretsdommen ikke har sagt noget om, hvorvidt Arboe Rasmussen kan være Præst i den danske Folkekirke. Højesteretsdommen har omstødt en Landemodedom, hvorefter Arboe Rasmussen

havde sit Embede forbrudt, ikke kunde være Præst i den danske Folkekirke som evangelisk-luthersk. Denne Dom er altsaa omstødt af Højesteret, og saa siger det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds dog, at Højesteretsdommen ikke har sagt noget om, hvorvidt Arboe Rasmussen kan være Præst i den danske Folkekirke eller ej. Dette, maa jeg sige, gaar langt over min Forstand. Men jeg vender mig atter til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Skulde man, spørger jeg, kunne vente, at Vaalse Sognemenighed ikke skulde ønske Arboe Rasmussen som sin Præst, efter at den har ventet paa ham i de 3 Aar og nu ser ham frikendt ved Højesteret? Og skulde man kunne vente, at Vaalse Sognemenighed vilde føle sig besværet af, at deres Præst ikke stod under Tilsyn af den Biskop, som ved enhver Lejlighed havde advaret den mod at tage Pastor Arboe Rasmussen til Præst? Skulde man virkelig kunne vente, at Menigheden vilde føle sig generet af ikke at staa under denne Biskops Tilsyn? Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke tænke mig dette, og at jeg — det gentager jeg — vilde betragte det som en Fornærmelse, hvis man efter alt, hvad der er foregaaet, vilde komme og spørge Menigheden, om den vedblivende vilde have Arboe Rasmussen som Præst. Jeg synes ikke, at man har Ret til paa Forhaand at tænke saa lavt om Menigheden dernede i Vaalse. Derfor kunde det aldrig falde mig ind at spørge.

Jeg maa — idet jeg takker for den Tilslutning, som Lovforslaget fik fra det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) og det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) — naturligvis i høj Grad beklage den Stilling, som de Partier indtager, for hvilke det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) er Ordførere. Og jeg maa tilføje, at Ansvaret for, om vi ikke kommer over denne Sag paa en rolig og fredelig Maade, hvilket jeg ikke er i Tvivl om vilde tjene den danske Folkekirke bedst, kommer til at ligge paa de Partier, som modsætter sig en Ordning af Forholdet, der kan føre dertil, som kræver en Ordning, der er ganske umulig. De faar tage Ansvaret for, at man kommer ind i om ikke, som det ærede Medlem fra Højrup sagde, en alvorlig Kirkekamp, saa ind i meget uheldige, meget vanskelige Forhold for den danske Folkekirke. Jeg tror ikke, at dette Ansvar er saa helt let at